

Full diocesà

12 d'abril del 2026

p5 – Participada Jornada Sacerdotal del Dimarts Sant

p6 i p7 – Testimonis de fe catalans de diferents èpoques: Granados i Mollà

El Papa clama per la pau i la vida

Al començament de la Setmana Santa, el papa va recordar que el centre d'aquests dies és Jesucrist, que no és un rei de poder humà sinó el Rei de la pau. En l'homilia del Diumenge de Rams, el Sant Pare va afirmar: «Germans i germanes, aquest és el nostre Déu: Jesús, Rei de la pau. Un Déu que rebutja la guerra, a qui ningú no pot utilitzar per a justificar l'enfrontament, que no escolta la pregària dels qui fan la guerra i la rebutja dient: "Per més que multipliqueu les pregàries, jo no escolto: les vostres mans són plenes de sang!" (Is 1,15).» Lleó XIV també va tenir un record especial per als cristians que viuen en zones de guerra, especialment a l'Orient Mitjà: «A l'inici de la Setmana Santa estem més que mai a prop, amb la pregària, dels cristians de l'Orient Mitjà, que patei-

xen les conseqüències d'un conflicte atroz i en molts casos no poden viure plenament els ritus d'aquests dies sants.» D'altra banda, en una homilia pronunciada el dia abans a Mònaco, el pontífex va animar els cristians a viure amb entusiasme la missió evangelitzadora i el compromís amb la vida i la societat. Digué: «Anuncieu l'Evangeli de la vida, de l'esperança i de l'amor; porteu a tothom la llum de l'Evangeli perquè sigui defensada i promoguda la vida de tot ésser humà des de la seva concepció fins a la seva fi natural; oferiu nous mapes d'orientació capaços de frenar aquells impulsos del secularisme que perill de reduir l'home a l'individualisme i de fonamentar la vida social sobre la producció de la riquesa.»

«Partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria»

Diumenge II de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

(2,42-47)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

[117]

Lectura de la primera carta de sant Pere

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretada que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

(1,3-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

(20,19-31)

«Tomàs li respongué:
Senyor meu i Déu
meu!»

«Heu cregut en ell sense haver-lo vist»

Andrey Castrillón, prev.

Al capvespre de Pasqua, el Ressuscitat entra enmig dels seus i els infon el seu Esperit. És el mateix «*ruah*» de la creació: l'alè diví que va donar vida a l'home al principi i que ara desvetlla el cor d'uns deixebles tancats per la por. La pau que Jesús els porta transforma aquella comunitat —decebuda i desesperançada— en presència viva del Crist enmig del món.

Tomàs no hi era, quan Jesús es va aparèixer als deixebles. La seva absència ens recorda com, en moments de desànim, és més fàcil aïllar-se. Una fe que es desconnecta del testimoni i del caliu dels germans s'afebleix a poc a poc. Per això, quan va tornar i els seus companys li anunciaren que havien vist el Senyor, Tomàs no en tingué prou: necessitava una trobada personal, des de la ferida d'un cor dubtós i en solitud, que només el contacte viu amb el Ressuscitat podia guarir.

I Jesús va venir al seu encontre. Li oferí les mans i el costat, els signes de l'amor extrem lliurat a la creu i que ara esdevenen llar on la humanitat que ha sofert pot entrar, reconèixer-se i reposar. En aquesta proximitat tendra i pacient, quelcom es va fondre en Tomàs, fent-li professar l'expressió més pregona de tot l'evangeli: «Senyor meu i Déu meu.»

Tot plegat, queda una pregunta: Qui toca a qui? La resposta es troba en el mateix Ressuscitat, les ferides del qual precedeixen qualsevol recerca, dubte, solitud o por. La comunitat que celebra la fe pasqual viu d'aquesta certesa fonamental: que l'Amor que ha travessat la mort continua venint al nostre davant i que en les seves mans i costat hi ha lloc per a trobar la pau i la vida de debò.

La imatge

Els cristians ens reunim, sabent que Jesús es fa present en l'assemblea. Però, de vegades, surt en nosalres l'home positivista que, com Tomàs, es resisteix a creure. Voldríem proves i se'ns ofereixen signes. Llavors, Jesucrist ens invita a experimentar el seu amor, a veure-hi amb els ulls del cor i a tastar la felicitat de creure sense veure.

El dubte de Tomàs (1511). Albrecht Dürer

Agenda

Lit. hores: Setmana II

13 dilluns

— Sant Martí I, papa
Ac 4,23-31/Salm 2/Jo 3,1-8

14 dimarts

— Santa Lídia
Ac 4,32-37/Salm 92/Jo 3,7b-15

15 dimecres

— Sant Damià de Veuster, apòstol dels leprosos
Ac 5,17-26/Salm 33/Jo 3,16-21

16 dijous

— Sant Toribi de Liébana, bisbe
— Santa Engràcia de Saragossa, vg. mr.
Ac 5,27-33/Salm 33/Jo 3,31-36

17 divendres

— Sant Anicet, papa mr.
— Sant Pedro Poveda, prev mr.
Ac 5,34-42/Salm 26/Jo 6,1-15

18 dissabte

— Sant Apol·loni, emperador
Ac 6,1-7/Salm 32/Jo 6,16-21

19 diumenge III de Pasqua / Cicle A

— Sant Lleó IX, papa
Ac 2,14.22b-33/Salm 15/1Pe 1,17-21/Lc 24,13-35

Diàlegs a l'Escrivania: El paper de la casa

L'any 2025, dues persones que no es coneixien de res van publicar pràcticament al mateix temps dos llibres que reflexionen sobre la casa com a metàfora o cristallització de la família i de la construcció de la societat. Des de la seva òptica i des de la seva realitat personal, ben diferent, tots dos autors acaben fent-se preguntes semblants i, probablement, arribant a reflexions també coincidents sobre el significat de construir, habitar i viure en comunitat.

En aquest context, L'Albergueria, centre cultural del bisbat de Vic, organitza una nova sessió dels «Diàlegs a l'Escrivania», que consistirà en una conversa entre Joan

Rosàs i Eloi Aran amb motiu de la publicació dels seus llibres *Paret mestra*, de Joan Rosàs, i *L'afany inútil dels constructors*, d'Eloi Aran. La conversa serà moderada per l'arquitecte Jordi Comas i vol ser un espai de diàleg i reflexió al voltant de la casa, l'arquitectura, la família i la construcció de la societat.

L'acte compta amb el suport i la presència de la Llibreria Anglada de Vic i s'emmarca en les activitats culturals i de pensament que promou L'Albergueria com a espai de trobada entre cultura, art i pensament.

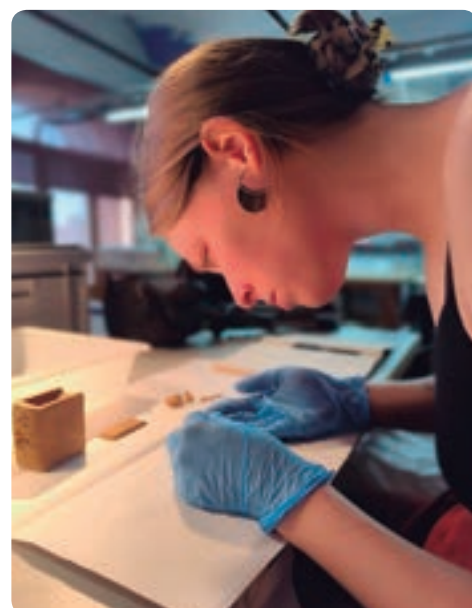
L'activitat tindrà lloc el dimarts 14 d'abril a les 19h a l'Escrivania. L'entrada és gratuïta i no cal inscripció prèvia.

El MEV té una nova conservadora

El MEV, Museu d'Art Medieval, ha incorporat la historiadora de l'art Marianne Blanchard com a nova conservadora del museu, després d'un procés de selecció per concurs públic de mèrits aprovat per la Junta de Govern de la institució.

La nova conservadora treballarà principalment en la gestió científica de la col·lecció, la recerca i l'acció cultural del museu. Entre les seves funcions hi ha la participació en el discurs museològic de la col·lecció permanent, els projectes expositius, la política d'ingressos i adquisicions i diversos projectes de recerca i publicacions científiques del museu.

Marianne Blanchard és doctora en Cultures Medievales per la Universitat de Barcelona, amb menció internacional i qualificació d'excel·lent *cum laude*, i actualment també exerceix com a professora substituta al Departament d'Història de l'Art de la mateixa universitat. La seva incorporació té com a objectiu reforçar les tasques de conservació, recerca i estudi de les col·leccions del MEV.

Participada Jornada Sacerdotal de Setmana Santa

Redacció

En plena Setmana Santa, el Dimarts Sant va tenir lloc a Vic la Jornada sacerdotal, commemorativa de la institució del sacerdoci, que va reunir un gran nombre de preveres de la diòcesi.

El moment central de la jornada fou la Missa Crismal, celebrada a la catedral, en la qual els sacerdots van renovar les promeses del seu ministeri i el bisbe va beneir els olis dels catecúmens i dels malalts i consagrà el sant crisma, elements que s'utilitzaran durant tot l'any en la celebració dels sacraments.

Retornar al trobament amb Crist

En la seva homilia, el bisbe Romà va recordar que l'origen de tota vocació és el trobament personal amb Jesucrist: «Tota vocació en l'Església neix del trobament amb Crist, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva.» Mons. Casanova convidà els preveres a retornar espiritualment al moment de la seva crida, especialment referint-se a aquells que enguany celebren aniversaris significatius d'ordenació, i remarquè la importància de les persones que han ajudat en el camí vocacional de cada sacerdot. També va

expressar el desig que els preveres siguin acompanyants de joves i adults que senten la crida del Senyor.

El prelat va subratllar també la identitat profunda del sacerdot: «Perdre l'origen és perdre la identitat. Els nostres *esse* et *actio* sacerdotals tenen el seu origen en el trobament amb Crist.» I va recordar que el sacerdoci no és solament una tasca, sinó una identitat: «No "fem" de sacerdots, sinó que "som" sacerdots de Crist, transparència del bon pastor que dona la vida per les ovelles.»

Aniversaris sacerdotals i àpat fraternal

Després de la celebració, la jornada va continuar amb un àpat de germanor al Seminari, moment de convivència i fraternitat. Durant el dinar hom felicità els preveres que aquest any celebren aniversaris significatius d'ordenació. Així, celebren enguany les noces d'or sacerdotals fra Pere Cardona Bueno, O.F.M. Cap., i el pare Marian Baqués Trenchs, SchP; les noces d'argent, Mn. Jean Bernard Kankolongo Luboya, Mn. José Luis Salas Barriga, Mn. Rémy Mvuyekure, Mn. Gregoire Hakizimana, el P. Alejandro Ramón Robledo, I.V.E., Mn. Enric Garcia López i Mn. Josep Molist Rifà.

La fe d'Enric Granados

Redacció

La revista *Vida Nueva* ha publicat recentment un article dedicat a la figura del compositor català Enric Granados (1867-1916), en què es posa en relleu no solament la seva importància musical, sinó també la seva dimensió humana, espiritual i cultural.

Granados, una de les figures més destacades de la música catalana i espanyola de finals del segle XIX i inicis del XX, va viure entre Barcelona i París, en un moment de gran eferescència artística. A la capital francesa entrà en contacte amb compositors i artistes del seu temps, com Saint-Saëns, Debussy, Ravel o Stravinski, en un ambient cultural que marcaria profundament la seva sensibilitat artística.

L'article de *Vida Nueva* subratlla que sovint la història de la música ha reduït Granados al compositor de *Goyescas* i al gran poeta del piano, però la seva personalitat artística i humana era molt més complexa. Darrere el músic virtuós hi havia un home d'una profunda sensibilitat i d'una espiritualitat sincera, que buscava en la bellesa una via d'accés al misteri de Déu i un consol davant la fragilitat humana.

En aquest sentit, la seva música religiosa —amb obres com «L'herba de l'amor», la «Salve Regina» o les «Escenas religiosas»— no s'ha d'entendre tan sols com a música litúrgica, sinó com a expressió d'una vivència interior i d'una recerca espiritual. La seva relació amb Déu no era teòrica ni acadèmica, sinó íntima, gairebé confidencial, pròpia d'un artista que dialoga amb el misteri a través de la música.

L'article també recorda que Granados era catalanoparlant i profundament arrelat en la seva cultura, un aspecte que so-

vint ha quedat en segon terme en la historiografia musical, però que forma part de la seva identitat personal i artística.

La seva vida va acabar tràgicament l'any 1916, quan el vaixell en què viatjava amb la seva esposa, Amparo Gal, fou torpedinat al canal de la Mànega durant la Primera Guerra Mundial. Segons diversos testimonis, Granados es llançà a l'aigua per intentar salvar la seva esposa, i tots dos moriren ofegats, en un final dramàtic que ha contribuït també a plasmar la dimensió gairebé romàntica de la seva figura.

Curs en línia gratuït sobre relíquies i devoció a Catalunya

El centre d'interpretació *Reliquiae Sanctorum in Catalonia* organitza el curs en línia gratuït «Relíquies i devoció a Catalunya: història, poder i identitat», que tindrà lloc del 20 d'abril al 31 de maig.

El curs es desenvoluparà en cinc sessions, a raó d'una sessió per setmana, i vol oferir una aproximació històrica, religiosa i cultural al fenomen de les relíquies a Catalunya.

Entre els objectius del curs hi ha entendre què són les relíquies i la seva tipologia, analitzar el seu paper religiós, polític i social al llarg de la història de Catalunya, conèixer alguns casos emblemàtics del patrimoni català i reflexionar sobre el seu valor cultural i simbòlic en l'actualitat.

El curs és gratuït i es pot trobar més informació a la pàgina web del centre d'interpretació.

Jordi Mollà: cinema, pintura i fe en la vida d'un artista global

Redacció

L'actor i artista Jordi Mollà, conegut per la seva trajectòria internacional en el món del cinema i especialment a Hollywood, ha tornat a parlar recentment, en una entrevista, de la seva vida, l'art i la fe. L'interpret, que també és pintor des de fa gairebé tres dècades, es defineix com un artista global que no renega mai de la seva fe i que entén la creativitat com un procés profundament interior.

Un dels aspectes més personals que ha compartit en diverses entrevistes és la seva fe. L'actor afirma que l'experiència més reveladora de la seva vida ha estat el seu trobament amb Déu. Explica que, quan era petit, la seva mare va estar molt malalta i ell es refugià en la pregària perquè

es recuperés. Des d'aleshores, diu, sempre ha sentit la presència de Déu, fins i tot en els moments més difícils.

En una altra entrevista afirmava: «Les esglésies són l'únic lloc on em sento segur.» Per a Mollà, el treball creatiu és també un procés meditatiu i espiritual, i ell mateix es defineix com una persona creient. Segons explica, per a ell Déu és l'única realitat profunda, i afirma que experimenta Déu a través de les altres persones.

La trajectòria de Jordi Mollà mostra així una combinació singular de cinema, pintura i espiritualitat, en la qual l'art apareix no solament com una professió, sinó com una forma de recerca interior i de sentit de la vida.

L'eutanàsia serà el tractament per als més pobres

El metge libanès Gabriel Sara, oncòleg amb més de quaranta anys d'experiència i que fou director del departament d'oncologia de l'Hospital Mount Sinai de Nova York, defensa que el veritable camí davant el patiment no és l'eutanàsia, sinó l'acompanyament i les cures pal·liatives.

En una entrevista, diu que «abordar el final de la vida de manera teòrica és molt lluny del que realment representa». L'oncòleg explica que sempre diu la veritat als seus pacients, tant si la malaltia és curable com si no ho és, i que la seva missió és ajudar-los a viure el temps que els queda amb qualitat i preparar-los per a morir en pau.

Durant la seva carrera, alguns pacients li van demanar ajuda per a morir: «En més de quaranta anys de pràctica, cap pacient que vaig acompanyar fins al final no va repetir la petició d'eutanàsia», explica.

Sara adverteix d'un risc social: «L'eutanàsia corre el risc de convertir-se en el tractament dels pobres, i les cures pal·liatives de qualitat, en el dels qui se les poden permetre.»

Glossa

La missa dominical, el cor de l'Església

Romà Casanova, bisbe de Vic

En la visita pastoral vaig passant una per una per les parròquies de la diòcesi. Constató com és d'important la celebració de la missa els diumenges i festes de precepte. De fet, per a moltes parròquies petites la missa és quasi l'única activitat que es pot fer. M'alegro profundament en veure com els preveres s'esforcen per servir de la millor manera possible aquestes comunitats. La qual cosa, en alguns casos, significa una periodicitat de la celebració que no és pas la que la nostra fe ens demana, perquè nosaltres sabem que diumenge rere diumenge celebrem l'Eucaristia.

Certament, l'escassetat de preveres i les comunitats molt minses no fan viable la celebració dominical i festiva en totes les parròquies. Durant el Sínode Diocesà es va plantejar aquesta qüestió, tractant-la des de la fe i la tradició multisecular de l'Església. Aquesta, ja des dels temps apostòlics, va tenir clara la importància del dia del Senyor, el diumenge, en què commemorem la resurrecció de Crist, dia de repòs, el qual té com a centre la missa dominical. No es pot entendre el diumenge sense la celebració de l'Eucaristia, «la santa i divina litúrgia», com deia un autor anònim dels primers segles del cristianisme. L'Eucaristia és insubstituïble. No hi ha cap altra celebració que pugui ocupar el seu lloc.

En les parròquies més petites la missa és quasi l'única activitat que es pot fer

En els decrets sinodals s'assenyala la importància de l'Eucaristia per a tota comunitat parroquial. Per això, s'urgeix que es tendeixi cap a la missa dominical única en cada comunitat, a fi que es puguin servir les parròquies més petites. A més, hi ha un decret que és fonamental per a tothom: «Que l'Eucaristia dominical i la de les festes de

precepte sigui desitjada i cercada per tot cristià» (21). Ara, com sempre, la participació en la celebració eucarística té com a raó fonamental la fe en Crist. Solament des de la fe s'entén què és l'Eucaristia i el seu gran valor. Des d'aquesta mateixa fe es veu clarament que tan sols els qui participen del sacerdoci apostòlic poden presidir-la *in persona Christi*: els bisbes i els preveres. Aquí rau per què l'Eucaristia dominical ha de ser desitjada. És un cor amarat de fe que cerca la font de la vida, en la donació de Crist, en el seu sant sacrifici redemptor, el seu misteri pasqual. Per això mateix, ha de ser cercada. En aquest moments en què, gràcies a Déu, podem traslladar-nos d'un lloc a un altre amb facilitat, els cristians hem de cercar en el diumenge la missa dominical, que és el cor de l'Església.

Director: Xavier Bisbal. Santa Maria 1. 08500 Vic. Tel. 93 883 26 55. A/e: comunicacio@bisbatvic.org

Disseny: Casals i Cots / DiacDisseny. Ronda Camprodon, núm 2. 08500 Vic. Tel. 670 490 532. Administració, impressió i distribució: Gràfiques Diac Vic. Ronda Camprodon, núm. 2. 08500 Vic. Tel. 93 886 93 49. Dipòsit legal: 14.355/60. Xarxes: www.fulldiocesa.cat / info@fulldiocesa.cat / [@fulldiocesa](https://twitter.com/fulldiocesa)

